

Francesc Garriga, l'esclat d'una revolució en minúscules

Aquesta matinada ha mort el poeta de Bellaterra, als 82 anys, mentre dormia | L'enterrament serà demà dijous, 5 de febrer, al Tanatori de Sabadell

Francesc Garriga, una de les veus més destacades de la poesia catalana contemporània. | Joan Vidal

Francesc Garriga: «Als meus versos vaig a matar»

(<http://www.naciodigital.cat/naciogranollers/noticia/11886/meus/versos/vaig/matar>)

Francesc Garriga, un dels noms més destacats de la poesia catalana contemporània, ha mort aquesta matinada a Sant Cugat, als 82 anys d'edat i a conseqüència d'una afectació pulmonar. Nascut el 1932 a Sabadell, s'inicià en el món literari amb *Entre el neguit i el silenci* (1959) i deixa *Swing* com a llibre pòstum, una obra que publicarà Labreu Edicions (<http://www.labreuedicions.com/>), editorial amb qui l'unia una relació que anava més enllà de l'amistat, del mestratge i de la confiança, i amb qui també publicà *Ragtime*, guanyador del premi Cavall Verd-Josep M. Llompart (2012). Recentment havia estat premiat amb el Carles Riba per *Tornar és lluny* (2013). La seva darrera publicació, *Demà no és mai. Antologia poètica 1959 - 2014* (2014), ha estat editada per AdiA edicions (<http://www.adiaedicions.com/>) -de qui també en va assumir un "padrinatge moral" i afectiu molt intens- i conté alguns poemes inèdits i els cims més destacats d'una obra apassionant, reivindicada, majoritàriament, per les noves fornades literàries.

"Tinc fe cega en molts dels autors joves d'avui en dia", confessava. I aquest manament es esdevenia un dogma de fe, però sense cap mena d'indulgència. Potser per això va arribar a ser tan estimat entre aquests nous i joves poetes, en contrast amb uns difícils inicis literaris on Garriga va

ser bandejat per l'*establishment* imperant. Després de gairebé dues dècades de silenci, és a partir d'*Els colors de la nit* (Columna, 1990) que Garriga comença a ser reivindicat -i redescobert- per un gran espectre del públic. Al mateix temps, mentre es feia popular per les seves recordades aparicions televisives a *Avisa'ns quan arribi el 2000*, les noves generacions viuen, en primera persona, l'eclosió d'una de les millors veus de la poesia catalana del moment, amb fites com *Camins de serp* (Edicions 62, 2009), *Setembre* (Columna, 1992), *Temps en blanc* (Proa, 2003) o *La nit dels peixos* (Proa, 2005).

Irònic, descregut, savi, observador rondinaire i devot de les manifestacions més diverses i commovedores de l'art, Garriga confessava que a l'hora d'escriure no es permetia concessions. (<http://www.naciodigital.cat/naciogranollers/noticia/11886/meus/versos/vaig/matar>) Sempre en minúscules i despullat de tot allò accessori, aquest era el gran talent -humà i literari- dels seus versos, fets amb la severitat de l'inquisidor i, al mateix temps, amb la tendresa i bonhomia del murri a qui li era permès de dir les veritats que altres callaven. "Vaig depurant els poemes, vaig traient coses, vaig llegint, un dia i un altre. No em canso, ara canvio això, ara remeno allò, ara me'ls miro, després me'ls torno a mirar. M'ho agafo amb molta calma perquè no estic mai satisfet", deia. Amb un inconformisme que ha acabat esdevenint un llegat, ple de vigor i de passió. I amb una obra on el poeta ha mostrat, fins al darrer dia, una llibertat il·luminadora.

Francesc Garriga, en una de les seves darreres visites a Granollers, al cicle de Versos Lliures. Foto: Esteve Plantada